

Цветана Манева зарязва

Тя се отказва от световна кариера, за да бъде до любимия си Явор Милушев

На предишния юбилейното фото СПИСАНИЕ 1

Цветана Манева, която на 30 януари празнува елегантен полуюбилей, преди години зарязва Кан заради Кърджали. В онези времена актрисата въобще не желасе и да чуе за световна кариера, въпреки че продуцентът на филмите за Джеймс Бонд току-що е останал стренат, трогнат и очарован от изключителната и виртуозност в "Последната дума" на Бинка Желязкова. Гледал го на фестивала край Лазурния брег и бил убеден, че ще изкузи красавицата. Тя обаче бързала да се прибере - за да се строи пред вратата на артилерийския полк край южния ни град. Защото там

в ролята на войник се озовал любимият ѝ - софийският бохем, погледот и красавец със синя кръв Явор Милушев, оказал се неин незаменим партньор и съучастник в чувствата, страстите и в изкуството. Той обаче също не желасе да "артиста" на Запад глъкмо заради Цветана - въпреки че има доста възможности да го направи през различни периоди от кариерата си. При това - не като досаден сон "невъзрастен". Дватама си си пица-прилика - и когато играят заедно под прожекторите, и когато зарязват "щата", подавайки едновременно оставките си, за да бъдат

свободни артисти в мътните дни на задалация се псевдопреход. За легендарния им роман в новата си книга "Апокриф за вояжа на

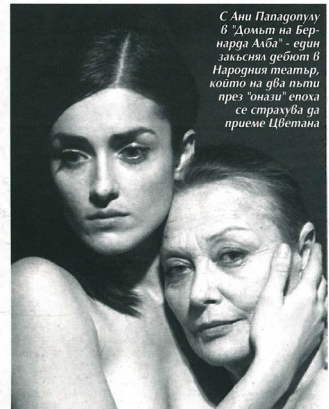
една овца от стадото на пастира" Явор Милушев не разказва в детайли. Но гордо отбелязва, че шекспироведът Александър Аникст определя

Нора на Цветана като най-добрата от всички постановки, гледани от него по света. "Режисьори и артисти от страната, театрални нотабили от чужбина и софийският интелектуален бо монд идваха в Пловдив, за да гледат неговите постановки на "Нора", "Ромео и Жулиета", "Двамата веронци", "Двама на люлката", "Медея", разказва Явор за представенията на Любен Гройс, в които с Манева правят уникални дуети. След финалните алпаузи всички заедно попиват триумфа на дукха над материята - спрופесорите Гочо Гочев и Любомир Тевев, с Ели Казасян, Леа Иванова и Емил Димитров, с Елисавета Багряна, Блага Димитрова и Петър Динев... В Париж двамата танцуват след краа на шоуто в "Лидо", а Любен Гройс и компанията от Плов-

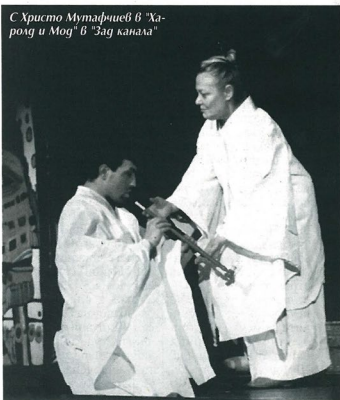
див - театърът е организирал екскурзията до френската столица - даяръкоплетката романтично. Но Цветана невинаги е толкова хрисима и мечтателна. Когато са на гастро в Охрид с "Двамата веронци" на Гройс и "Чичовци" на Иван Добчев, тя пита екскурзовода на Самуиловата крепост, който им говори небивалици: Когато царувал вашият цар Самуил, кой е бил българският цар? Нещастният "историк" я зяпва, а тя извисва глас и го зарязва с "Бялния платно белене на Охридското езеро". Сред феновете на Цветана е самият Уилям Сароян. Той разказва на Мелина Меркури, която в онези спокс а министър на културата в Атина, че им е след изумителна Медея от България. И когато двете актриси се срещат в Париж, гъркиня казва на пловдивчанката: "Аз ви позна-

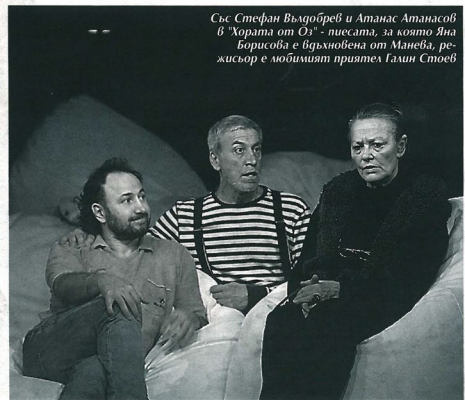
Сис Захари Бахаров в "Сладката птица на младостта"

Сани Панагорову в "Домът на Бернара Аоба" - ерви закъсна дебит в Народния театър, който на два пъти през "онази" епоха се страхува да приеме Цветана

Христо Мутафчиев в "Харот и Моа" в "Зад канала"

Сис Стефан Владовев и Атанас Атанасов в "Харота от Оз" - писател, за когото Яна Борисова е вдъхновена от Манева, режисьор е мюбиантът Галин Стоев

Най-прелестно е на мъжко рамо

Цветана най-често се пита: "Кои сме ние, защо сме? Тук на земята? И морска... Къде отиваме? Ние, хората!" Единственото, което има значение за нея, е свободата и дал према светлина. "А най-прелестно е на мъжко рамо", уточнява тя. Варва в това, че има смисъл да продължава да върви. Винаги първото и в последното разочарование ще бъдат свързани с предателството и лъжата. Завинаги се е простина с изнемята, че можда стигна до коридора. Най-често си повтаря: Въпреки всичко. Така, както Сара Бернар опи върху възглавница, върху която е изобразено "Бос пап". Затова иска да го живее този живот, а не да го преживява. "А най-голямата заблуда е, че един живот на е по-добре, отколкото два. Винаги жената, азирала над 100 роли в театър, киното и телевизията. Любимата и книга е "Малкят принц" - защото е много важно да стане ясно дали оаяката е изляла цветето или не. Случа постоанно музика - много и различна, важното е да не спиращ. Носи снимка на аячката си. "Познатка съм трудно примирена и гневна. Но умеем да обичам - виждам го в очите на Явор, в който се отразява изпириваната. Разумът е нужен заради терзанията - чувствата заради "вдъхновените", разговаряла е душата си дамата, преправяла се в католическата на оаяката, мислила си и постоанно забута. Когато беше на 60, позира по боли - страхотна, секси и загадъчна. Истината пък я влезе в очите на Атанас - свободна да прави каквото си иска и да се изразява както си иска.

Кан заради Кърджали

Същите думи Цветана чува и от Людмила Гурченко, с тях я претърпя и Ани Жирардо. А Лив Улман ѝ пише върху биографичната си книга "Промяна": "Ти и аз имаме най-хубавата работа на света". Ето тъкмо заради тази работа Цветана сега се отказва от шумни чествания в родината. Грандамата посреща празника в Берлин, където ще се срещне с дъщеря си Надежда и любимите внуци, идващи от Виена. Манева обаче е в гастрол. Българи в мегаполиса са изкупили всички билети за една от залите в Руския културен център, където Цветана ще чете откъси от "Балканска распрода" на Мария Касимова-Моасе. Поканата е от Катя Костова и Арт театър, а следващата вечер в мюзикъла "Известни артисти четат български писатели" е в Хамбург.

Цветана приема Цветана на премиерата на "Апокриф за вояжа на една овца от стадото на пастира" - защото тя е голямата и вечна муза на автора Явор Милушев

Сис Снежана Петрова си общува с Ани Жирардо, която, както става ясно, чувала Цветана, още преди да се запознаят

С Мария Каварджикова и Маргарита Младенова във времето, когато Цветана ходеше по-често на купони

Тя: Той ме отглежда

Цветана, вие ли търсехте рицара Явор, или той изведеж се поия? - Сигурно съм го търсила. Но най-вероятно съдбата реши да го изравни на пътя ми. Има мигове, в които се случват прекрасните неща. И разбираш, че всичко, което си правил досега, не е било най-точното и най-вярното. Че само заблудата за емоционалните въпросе в живота е нещо нормално и се случва на всеки. Но бурите, прежеждията, противоречията, ревностите у мен изведнъж придобиват космически. Някои неща се обезсмисляха, други станаха с ново съдържание. Явор успя да ми обясни какво е ревност и че няма по-грозно и сексуално муниножако чувство от него. По някакъв начин се чувствам отглеждана, някак намислена и

конструирана - без Явор да има директни и конкретни изисквания към мене. Но с неговото поведение той като че ли ме изтегляше на друго ниво. Като всекидневие, като различно осмисляне на отношенията. Съюзът е между двама души не е борба за надмощие, а умения да зачиташ свободата на другия и неговото личностно пространство и територия. Когато се събираме вечер и се разделяме сутрин, са ни най-личните интимни моменти. Шастелто е да мълчиш заедно с един човек. Дълго време

се опитвах да си го обясня. И толкова ми става спокойно и хубаво, че няма защо да говоря. И другото нещо, което е залягало при обичуването с Явор - много е хубаво да не му говориш, ако той не те е запитал. Не че няма да ти отговори. Много пъти съм се опитвала да проследя проявяванията на старата и благодарна кръв. Носили са титли прадедите му. При него живеещото и духовен проблем, защото така му е завещано. Никого не остава на физическото ниво на оцеляването ден за ден.

Съюзите в "Абана на аячката" - един от най-съвършените спектакли на БТ сцената за всички времена. Режисьор му е претитант от маката им баварска и българска група, който отпраща в 60-те - Любен Гройс